

ประกาศกรมทรัพย์สินทางปัญญา

เรื่อง การขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์

ผ้าไหมยกดอกลำพูน

ทะเบียนเลขที่ สช 50100020

เพื่อให้การขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์เป็นไปตาม พระราชบัญญัติคุ้มครอง
สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. 2546 อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 32 แห่งพระราชบัญญัติ
ระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหาร
ราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2545 กรมทรัพย์สินทางปัญญาจึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ให้ขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ ผ้าไหมยกดอกลำพูน คำขอเลขที่
50100032 ทะเบียนเลขที่ สช 50100020 ซึ่งมีรายการทางทะเบียน ตามบัญชีแนบท้าย
ประกาศฉบับนี้

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ 27 กันยายน 2550

ประกาศ ณ วันที่ 24 ตุลาคม พ.ศ. 2550

(นางพวงรัตน์ อัสวพิศิษฐ์)

อธิบดีกรมทรัพย์สินทางปัญญา

๗๘/๕๐

ประกาศโฆษณาการแก้ไขทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์

ผ้าไหมยกดอกลำพูน

- (1) เลขที่คำขอ 50100032 วันที่ยื่นคำขอแก้ไขทะเบียน 1 กรกฎาคม 2562
- (2) ทะเบียนเลขที่ สข 50100020 วันที่ขึ้นทะเบียน 14 มีนาคม 2550
- (3) วันที่ประกาศโฆษณาการแก้ไขทะเบียน 24 กรกฎาคม 2563
- (4) รายการที่คณะกรรมการมีคำสั่งให้แก้ไข

4.1 คุณภาพ ชื่อเสียง คุณสมบัติ หรือคุณลักษณะเฉพาะของสินค้า

แก้ไข (เพิ่มเติม) เป็น

ลักษณะของสินค้า

(1) ประเภทของผ้า

- (1.1) ผ้าชุด มีความกว้างไม่ต่ำกว่า 40 นิ้ว ความยาว 4 – 5 เมตร โดยทอส่วนยกลาย 1.80 – 2.20 เมตร
- (1.2) ผ้าชิ้น มีความกว้างไม่ต่ำกว่า 40 นิ้ว โดยทอยกดอกตลอดความยาวไม่ต่ำกว่า 1.80 เมตร
- (1.3) ผ้าชิ้น มีความกว้างไม่ต่ำกว่า 40 นิ้ว โดยทอยกดอกตลอดความยาว
- (1.4) ผ้าสไบ มีความกว้างระหว่าง 10 - 12 นิ้ว ความยาว 2.00 - 2.50 เมตร
- (1.5) ผ้าคลุมไหล่ มีความกว้างไม่ต่ำกว่า 21 นิ้ว ความยาวระหว่าง 1.80 - 2.20 เมตร
- (1.6) ผ้าชิ้นไทยล้านนา
- ทอยกดอกทั้งสองด้าน (หัว - ท้าย) ความยาวไม่เกินด้านละ 45 เซนติเมตร
 - ทอริ้ว หรือทอยกดอกกระหว่างริ้ว หรือผ้าพื้นไม่มีริ้ว ความยาวด้านละไม่เกิน 40 เซนติเมตร
 - ทอผ้าพื้นต่อเนื่อง ความยาวรวมผ้าทั้งผืนไม่ต่ำกว่า 2.20 เมตร โดยวัดจากเชิงผ้า ความกว้างไม่ต่ำกว่า 40 นิ้ว และเมื่อนำทั้งสองด้านมาประกบกันสามารถเหลื่อมกันได้ไม่เกิน 0.5 เซนติเมตร ทั้งตัวริ้วและตัวเชิง
- (1.7) ผ้าชิ้นยกดอกประยุกต์
- ทอยกทั้งสองด้าน (หัว - ท้าย) ความยาวไม่เกิน 85 เซนติเมตร (รวมกันทั้งตัวเชิงและตัวดอกทอแต่ละด้าน)
 - ทอผ้าพื้นต่อเนื่องและความยาวรวมผ้าทั้งผืนไม่ต่ำกว่า 2.20 เมตร ความกว้างไม่ต่ำกว่า 40 นิ้ว และเมื่อนำทั้งสองด้านมาประกบกันสามารถเหลื่อมกันได้ ไม่เกิน 0.5 เซนติเมตร

(2) กระบวนการผลิต

ผ้าไหม

(3) การทอ

- (3.1) กดเครื่องแยกหมี่ตะกอ (ตะกอเขาย่า) เส้นไหมยืนชุดที่ 1 จะถูกแยกออกและเกิดช่องว่าง สอดกระสวยไหมพุ่งผ่านด้วยมือ สลับตะกอชุดที่ 1 ยกตะกอชุดที่ 2 สอดกระสวยไหมพุ่งกลับ ทำสลับกันเป็นการทอโครงสร้างผ้า
- (3.2) กระทบพันหวี (พีม) เมื่อสอดกระสวยด้ายพุ่งกลับก็จะกระทบพันหวีเพื่อให้ไหมพุ่งแนบติดกัน จะได้เนื้อผ้าที่แน่นหนาให้กระทบแรงพอประมาณ ไม่ต่ำกว่า 2 ครั้ง
- (3.3) ทอสลับกับการทอยก โดยยกตะกอเขาดอกให้ไหมยืนที่ต้องการยกขึ้น แล้วสอดไม้หลาบ (ไม้ดาบ) เพื่อค้ำเส้นไหมยกไว้ แล้วสอดกระสวยไหมพุ่งเพิ่มพิเศษเพื่อให้เกิดลวดลาย แล้วปลดไม้หลาบออก จากนั้นจึงกระทบพีมอีกรอบ ไม่ต่ำกว่า 2 ครั้ง ต้องไล่ทอจากตะกอแรกถึงตะกอสุดท้าย แล้วทอวนกลับครบรอบก็จะได้ลวดลายหนึ่งดอกตามที่ต้องการ ออกแบบไว้โดยทอยกสลับกับทอโครงสร้างผ้า
- (3.4) การทอผ้าพื้นให้ทอโดยใช้ไหมพุ่ง 2 กระสวย ทอสลับตลอดความยาวผ้าพื้น
- (3.5) เก็บหรือม้วนผ้าเมื่อทอผ้าได้พอประมาณแล้ว จึงจะม้วนเก็บในแกนผ้าโดนผ่อนแกนด้าย ยืนให้คลายออก และปรับความตึงหย่อนไหมให้พอเหมาะ

(4) การตกแต่งผ้า

- (4.1) ผ้าไหมยกดอกที่ทอเสร็จแล้ว ต้องมีการเย็บริมผ้าด้วยเข็มเย็บด้วยมือ (เย็บเนา) โดยให้ใช้ไหมที่เป็นเส้นพุ่งโครงสร้างผ้าผืนนั้นๆ เป็นด้ายสำหรับเย็บริมผ้า และให้เย็บม้วนไปด้านหลังของผ้าผืนนั้นๆ
- (4.2) ให้ตัดแต่งรอยต่อเส้นไหมที่ปรากฏให้เห็นบนด้านหน้าของผืนผ้านั้นให้เรียบเนียนหมดตลอดของเนื้อผ้า ส่วนด้านหลังของผืนผ้าให้ตัดแต่งเส้นไหมต่อเฉพาะที่มีความยาวเกินสมควร

(5) รายการอื่นที่นายทะเบียนเห็นสมควร

ไม่มี

หมายเหตุ ทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ฉบับแก้ไขปรากฏตามเอกสารแนบ

ผ้าไหมยกดอกลำพูน

(1) เลขที่คำขอ	50100032	ทะเบียนเลขที่	สช 50100020
(2) วันที่ยื่นคำขอ	14 มีนาคม 2550	วันที่ขึ้นทะเบียน	14 มีนาคม 2550
(3) ผู้ขอขึ้นทะเบียน	องค์การบริหารส่วนจังหวัดลำพูน
ที่อยู่ 125 หมู่ 15 ตำบลป่าสัก อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน 51000		
(4) รายการสินค้า	ผ้าไหมยกดอกลำพูน		

(5) คุณภาพ ชื่อเสียง คุณสมบัติหรือคุณลักษณะเฉพาะของสินค้า

คำนิยาม

ผ้าไหมยกดอกลำพูน (Lamphun Brocade Thai Silk) หมายถึง ผ้าไหมที่ทอยกลวดลายให้สูงกว่าพื้นผ้า โดยการเลือกยกบางเส้นข่มบางเส้นเพื่อให้เกิดลวดลาย โดยใช้ตะกอลอย และเส้นไหมดีเกลียวเป็นทั้งเส้นยืนและเส้นพุ่ง รวมทั้งมีเส้นไหมเพิ่มพิเศษในการทอยกให้เกิดลวดลาย ตามกรรมวิธีที่ปราณีตที่เป็นมรดกทางหัตถกรรมที่ถ่ายทอดสืบกันมา

ลักษณะของสินค้า

(1) ประเภทของผ้า

- (1.1) ผ้าชุด มีความกว้างไม่ต่ำกว่า 40 นิ้ว ความยาว 4 - 5 เมตร โดยทอส่วนยกลาย 1.80 - 2.20 เมตร
- (1.2) ผ้าชิ้น มีความกว้างไม่ต่ำกว่า 40 นิ้ว โดยทอยกดอกตลอดความยาวไม่ต่ำกว่า 1.80 เมตร
- (1.3) ผ้าชิ้น มีความกว้างไม่ต่ำกว่า 40 นิ้ว โดยทอยกดอกตลอดความยาว
- (1.4) ผ้าสไบ มีความกว้างระหว่าง 10 - 12 นิ้ว ความยาว 2.00 - 2.50 เมตร
- (1.5) ผ้าคลุมไหล่ มีความกว้างไม่ต่ำกว่า 21 นิ้ว ความยาวระหว่าง 1.80 - 2.20 เมตร
- (1.6) ผ้าชิ้นไทยล้านนา
 - ทอยกดอกทั้งสองด้าน (หัว - ท้าย) ความยาวไม่เกินด้านละ 45 เซนติเมตร
 - ทอริ้ว หรือทอยกดอกระหว่างริ้ว หรือผ้าพื้นไม่มีริ้ว ความยาวด้านละไม่เกิน 40 เซนติเมตร
 - ทอผ้าพื้นต่อเนื่อง ความยาวรวมผ้าทั้งผืนไม่ต่ำกว่า 2.20 เมตร โดยวัดจากเชิงผ้า ความกว้างไม่ต่ำกว่า 40 นิ้ว และเมื่อนำทั้งสองด้านมาประกบกันสามารถเหลื่อมกันได้ไม่เกิน 0.5 เซนติเมตร ทั้งตัวริ้วและตัวเชิง
- (1.7) ผ้าชิ้นยกดอกประยุกต์
 - ทอยกทั้งสองด้าน (หัว - ท้าย) ความยาวไม่เกิน 85 เซนติเมตร (รวมกันทั้งตัวเชิงและตัวดอกทออง แต่ละด้าน)
 - ทอผ้าพื้นต่อเนื่องและความยาวรวมผ้าทั้งผืนไม่ต่ำกว่า 2.20 เมตร ความกว้างไม่ต่ำกว่า 40 นิ้ว และเมื่อนำทั้งสองด้านมาประกบกันสามารถเหลื่อมกันได้ไม่เกิน 0.5 เซนติเมตร

(2) ลักษณะทางกายภาพ

- ผ้าไหมที่ทอกลวดลายให้สูงกว่าผืนผ้า ประกอบด้วย เส้นไหมดีเกลียว ดิ้นเงิน ดิ้นทอง
- เส้นไหมยืน เป็นไหมควบ 3 - 4 (21 Dinier)
- เส้นไหมพุ่ง เป็นไหมควบ 6 (28 Dinier)

กระบวนการผลิต

เส้นไหม

(1) กรณีผลิตเส้นไหมเองในพื้นที่

(1.1) การปลูกหม่อน การดูแลรักษา และการเก็บใบหม่อน ให้ปฏิบัติตามหลักวิชาการ

(1.2) การเลี้ยงไหม

- ให้ใบหม่อนเป็นอาหาร
- พันธุ์ไหม ใช้พันธุ์ไทย พันธุ์ไทยลูกผสม หรือพันธุ์ลูกผสมต่างประเทศที่เหมาะสมกับพื้นที่
- เลี้ยงตามหลักวิชาการเลี้ยงไหมที่ถูกต้องและเหมาะสมกับพื้นที่
- เก็บใบไหมวัย 5 ที่เริ่มสุกเข้าจ่อ ในสถานที่ที่มีสภาพแวดล้อมเหมาะสม
- หลังจากไหมทำรังไม่ต่ำกว่า 4 - 5 วัน ในไหมพันธุ์ไทย และ 5 - 7 วัน ในไหมพันธุ์ลูกผสม

ให้เก็บรังไหมมาแผ่กระจายในชั้นเลี้ยงหรือกระดัง เพื่อไม่ให้เกิดความชื้นและความร้อน

(1.3) การสาวไหม

- ใช้วิธีการสาวมือหรือการสาวด้วยเครื่องสาวขนาดกำลังไฟไม่เกิน 5 แรงม้า สำหรับไหมเส้นพุ่ง แต่ไหมเส้นยืนจะสาวด้วยเครื่องสาวเท่านั้น ปริมาณรังไหมที่สาวขึ้นอยู่กับขนาดเส้นไหมที่ต้องการใช้

(1.4) การฟอกย้อมสีไหม

- ใช้สีธรรมชาติหรือสีที่ไม่ทำลายสิ่งแวดล้อมในการย้อมเส้นไหม

(2) กรณีซื้อเส้นไหมนอกสถานที่

(2.1) คัดเลือกเส้นไหมให้ได้ขนาดมาตรฐานตามลักษณะของเส้นไหมยืน และเส้นไหมพุ่ง

(2.2) ต้องเป็นเส้นไหมพันธุ์ไทยปรับปรุงที่มีการเลี้ยงและผลิตในเขตภาคเหนือ และภาคตะวันออก เฉียงเหนือของประเทศไทยเท่านั้น

ผ้าไหม

การเตรียมอุปกรณ์

(1) การเตรียมอุปกรณ์

(1.1) กี่ทอผ้า เป็นกี่พื้นเมืองโครงสร้างไม้เนื้อแข็ง ใช้การพุ่งกระสวยด้วยมือ (กี่กระทบ) กี่ต้องแข็งแรง ไม่โยกคลอน ระยะห่างระหว่างแกนหัวม้วนเส้นไหมยืน กับไม้กระทบและแกนม้วนผ้าต้องได้ระยะที่เท่ากันทั้งด้านซ้าย และด้านขวาของตัวกี่ และติดตั้งอุปกรณ์ที่ใช้ในการทอให้ครบถ้วน เช่น คานรับตะกอเขาดอก ไม้ม้วนผ้า เป็นต้น

(1.2) ตะกอเขาย่า จัดเก็บตะกอเขาย่าเพื่อทอโครงสร้างผ้าแบบลายขัด คือ การเก็บตะกอ 2 ตะกอ เข้ากับไหมเส้นยืนให้เป็น 2 ชุด สลับกัน

(1.3) ตะกอกเขาดอก เป็นตะกอกที่ทำให้เกิดลวดลาย โดยใช้ตะกอกเขาดอกไม่ต่ำกว่า 15 ตะกอก พาดลงบนเส้นไหมยืน เก็บตะกอกตามการออกแบบ

(2) การเตรียมเส้นไหม

(2.1) การเตรียมเส้นยืน

ม้วนไหมเส้นยืนเข้าอยู่ในแกนม้วนใบพัด ซึ่งเริ่มจากการกรอไหมใส่หลอดหรือท่อ และนำมา ตั้งในหลักหน้าม้าเดินไหม ทำการเดินคันเส้นไหมให้ได้ขนาดความกว้างและความยาวของผ้าที่ต้องการ ซึ่งคำนวณจากความถี่ของเส้นยืน หรือฟืมที่ใช้คือ 48 - 50 ช่องต่อนิ้ว

(2.2) การเตรียมเส้นพุ่ง

กรอไหมเส้นพุ่งเข้ากับหลอดขนาดเล็ก โดยควรววมเส้นไหมให้ได้ขนาดที่ต้องการ นำมาใส่ใน กระสวยพุ่งมือ กระสวยละ 1 หลอด เพื่อให้กระสวยเป็นตัวนำเส้นพุ่งสอดขัดเส้นยืน

(3) การทอ

(3.1) กดเครื่องแยกหมูตะกอก (ตะกอกเขาย่า) เส้นไหมยืนชุดที่ 1 จะถูกแยกออกและเกิดช่องว่าง สอดกระสวยไหมพุ่งผ่านด้วยมือ สลับตะกอกชุดที่ 1 ยกตะกอกชุดที่ 2 สอดกระสวยไหมพุ่งกลับ ทำสลับกันเป็น การทอโครงสร้างผ้า

(3.2) กระทบพันหวี (ฟืม) เมื่อสอดกระสวยด้วยพุ่งกลับก็จะกระทบพันหวีเพื่อให้ไหมพุ่งแนบติดกัน จะได้เนื้อผ้าที่แน่นหนาให้กระทบแรงพอประมาณ ไม่ต่ำกว่า 2 ครั้ง

(3.3) ทอสลับกับการทอยก โดยยกตะกอกเขาดอกให้ไหมยืนที่ต้องการยกขึ้น แล้วสอดไม้หลาบ (ไม้ดาบ) เพื่อค้ำเส้นไหมยกไว้ แล้วสอดกระสวยไหมพุ่งเพิ่มพิเศษเพื่อให้เกิดลวดลาย แล้วปลดไม้หลาบออก จากนั้นจึงกระทบฟืมอีกรอบ ไม่ต่ำกว่า 2 ครั้ง ต้องไล่ทอจากตะกอกแรกถึงตะกอกสุดท้าย แล้วทอวนกลับครบรอบ ก็จะได้ลวดลายหนึ่งดอกตามที่ออกแบบไว้ โดยทอยกสลับกับทอโครงสร้างผ้า

(3.4) การทอผ้าพื้นให้ทอโดยใช้ไหมพุ่ง 2 กระสวย ทอสลับตลอดความยาวผ้าพื้น

(3.5) เก็บหรือม้วนผ้าเมื่อทอผ้าได้พอประมาณแล้ว จึงจะม้วนเก็บในแกนผ้าโดนผ่อนแกนด้วยยืน ให้คลายออก และปรับความตึงหย่อนไหมให้พอเหมาะ

(4) การตกแต่งผ้า

(4.1) ผ้าไหมยกดอกที่ทอเสร็จแล้ว ต้องมีการเย็บริมผ้าด้วยเข็มเย็บด้วยมือ (เย็บเนา) โดยให้ใช้ไหม ที่เป็นเส้นพุ่งโครงสร้างผ้าผืนนั้นๆเป็นด้ายสำหรับเย็บริมผ้า และให้เย็บม้วนไปด้านหลังของผ้าผืนนั้นๆ

(4.2) ให้ตัดแต่งรอยต่อเส้นไหมที่ปรากฏให้เห็นบนด้านหน้าของผืนผ้านั้นให้เรียบเนียนหมดตลอดของ เนื้อผ้าส่วนด้านหลังของผืนผ้าให้ตัดแต่งเส้นไหมต่อเฉพาะที่มีความยาวเกินสมควร

(6) ความสัมพันธ์ระหว่างสินค้ากับแหล่งภูมิศาสตร์

ลักษณะภูมิประเทศ

ลำพูนเป็นจังหวัดทางภาคเหนือตอนบนของประเทศไทย มี 3 ฤดู คือฤดูร้อน ฤดูฝนและฤดูหนาว พื้นที่สูงกว่าระดับน้ำทะเลประมาณ 310 เมตร อยู่ห่างไกลจากทะเล สินค้าเกษตรที่สำคัญคือ ลำไย พื้นที่ที่ปลูกหม่อนเลี้ยงไหม ปัจจุบันอยู่ในแถบแม่น้ำลี้ เนื้อดินบนเป็นดินร่วนปนทราย ดินล่างเป็นดินร่วนเหนียวปนกรวดหรือเศษหิน พบบริเวณพื้นที่เป็นลูกคลื่นลอนลาดถึงเนินเขา ความลาดชันประมาณร้อยละ 3 – 25 มีความอุดมสมบูรณ์ตามธรรมชาติพอใช้

ประวัติความเป็นมา

ลำพูนหรือนครหริภุญชัยในอดีตสมัยพระนางจามเทวีเป็นที่กล่าวขานว่าเป็นแผ่นดินทองของล้านนา แต่จุดกำเนิดของฝ้ายกดอกของที่นี่ แต่จุดกำเนิดของฝ้ายกดอกที่นี่ เริ่มในสมัยที่เรียกว่า เก็บผักใส่ซ้า เก็บข้าใส่เมือง ในช่วงปี พ.ศ. 2348 พญาการวิละเจ้าเมืองเชียงใหม่ ได้กวาดต้อนชาวไทลื้อจากเมืองยอง สิบสองปันนา ซึ่งมีกลุ่มชนชั้นเจ้านายรวมอยู่ด้วย มาอยู่ลำพูนซึ่งขณะนั้นแทบจะเป็นเมืองร้าง โดยให้อยู่กระจัดกระจายทั่วลำพูน และสร้างเวียงยองขึ้นที่ฝั่งแม่น้ำกว๋าด้านตะวันออกของลำพูนให้เจ้ายองอยู่ การเดินทางของชนชาวยองในชั้นเจ้านายนี้เป็นการนำวิชาแขนงต่างๆ เข้ามาด้วย โดยเฉพาะการทอผ้าที่เป็นเอกลักษณ์ของชนชาวยองในกลุ่มชนชั้นสูง ที่วัตถุดิบเป็นเส้นไหมมากกว่าเส้นฝ้ายที่ใช้กันในชนชั้นล่างลงไป กาลเวลาล่วงไปนับร้อยปี พระราชชายาเจ้าดารารัศมี ทรงฟื้นฟูผ้าไหมยกดอก และได้นำความรู้ที่เรียนรู้มาจากราชสำนักส่วนกลางในกรุงเทพฯ มาประยุกต์ จนเป็นผ้าไหมยกดอกที่มีลวดลายสวยงามแปลกตาและวิจิตรบรรจง และถ่ายทอดให้แก่เจ้าหญิงส่วนบุญ และเจ้าหญิงลำเจียกซึ่งเป็นชายาและธิดาของเจ้าจักรคำ ขจรศักดิ์ เจ้าผู้ครองนครลำพูนองค์สุดท้าย จากนั้น การทอผ้าไหมยกดอกจึงแพร่หลายทั่วไป และทอกันมากในตำบลเวียงยองและบริเวณใกล้เคียงที่เป็นชุมชนของเจ้านายยองในอดีต ผ้าไหมยกดอกลำพูนจึงเป็นมรดกทางหัตถกรรมของชนชั้นสูงที่ถ่ายทอดสืบกันมา

(7) ขอบเขตที่ตั้งแหล่งภูมิศาสตร์

ขอบเขตของการผลิตผ้าไหมยกดอกลำพูน อยู่ในพื้นที่จังหวัดลำพูน รายละเอียดตามแผนที่

(8) การพิสูจน์แหล่งกำเนิด

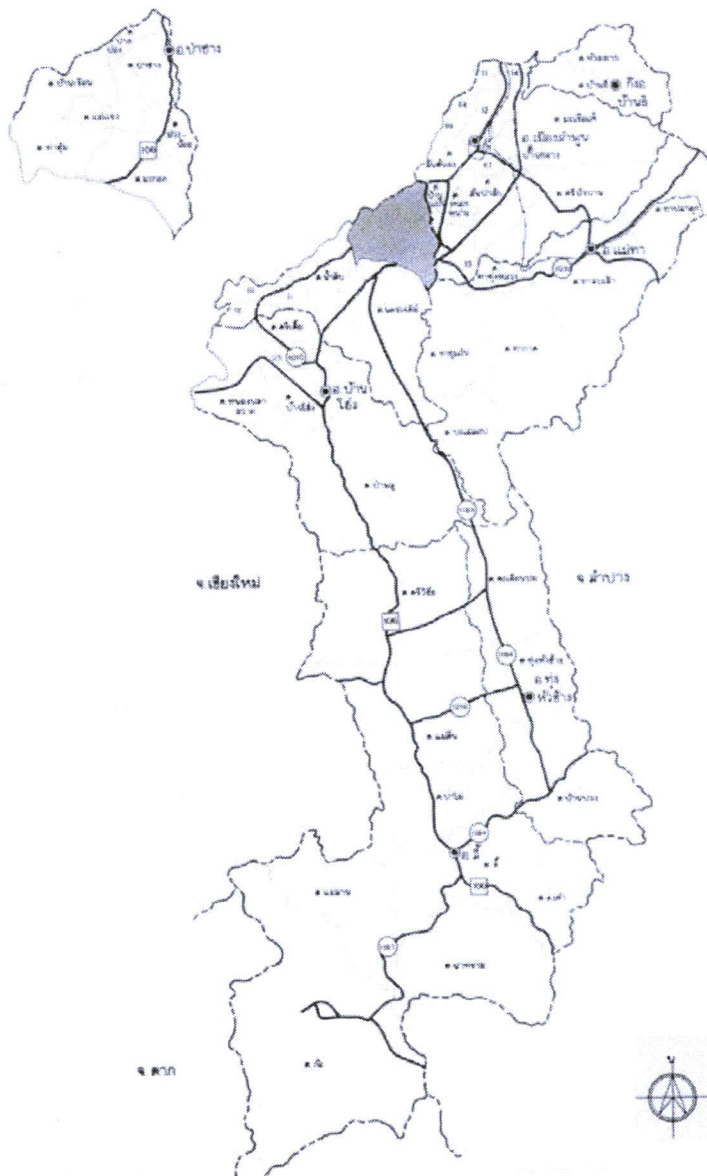
- (1) ผ้าไหมยกดอกลำพูนจะต้องมีการผลิตในพื้นที่จังหวัดลำพูน
- (2) กระบวนการผลิตจะต้องได้ผ่านการควบคุมตรวจสอบ คือ มีการขึ้นทะเบียนผู้ผลิต รวมทั้งต้องมีเอกสารกำกับ เพื่อการตรวจสอบย้อนกลับได้

(9) เงื่อนไขที่นายทะเบียนกำหนดตามมาตรา 15 การพิสูจน์แหล่งกำเนิด

- (1) จัดให้มีระบบการตรวจสอบและควบคุม ทั้งกระบวนการผลิต ในระดับผู้ผลิตและระดับจังหวัด
- (2) จัดให้มีการขึ้นทะเบียนผู้ผลิต และผู้จำหน่าย ที่ประสงค์จะขอใช้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ ผ้าไหมยกดอกลำพูน
- (3) ผู้ขอขึ้นทะเบียนต้องจัดทำคู่มือการปฏิบัติงาน สำหรับสมาชิกผู้ขอใช้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ ผ้าไหมยกดอกลำพูน

แผนที่แสดงแหล่งภูมิศาสตร์ ผ้าไหมยกดอกลำพูน

แผนที่จังหวัดลำพูน

พื้นที่ผลิตผ้าไหมยกดอกลำพูน อยู่ในจังหวัดลำพูน ซึ่งตั้งอยู่ทางทิศเหนือของประเทศไทย